

Men så er spørgsmålet: Hvor højt sætter man så målene? Vi mener, at de mål, som ligger internationalt i øjeblikket, måske er relevante, men samtidig føler vi også – og det ved vi jo fra alle sider – at Danmark har førertrøjen, uden at de andre er med, og så går det galt.

Til hr. Martin Glerup vil jeg sige: Udskiftning af vindmøller har vi da sandelig ikke noget imod, men når vi ser på de præmisser, det skal gøres under, og de store tilskud, det indebærer for at få folk til at slippe den lille guldgrube, som ligger i de gamle møller, så tror jeg dels, at det bliver meget svært at få folk til at sige, at nu skrotter vi dem, og dels skal der altså bindes tusindkronesedler i halen på projektet.

Det er jo dér, vi vil hen: Hvis folk vil lave en fornuftig plan, hvor man får én stor mølle i stedet for trediven små, så er det selvfølgelig godt. Og hvis de store møller i øvrigt er så udviklede, at de kan klare sig på markedsvilkår, jamen så er det da også godt set fra Dansk Folkepartis side. Men den præmie, der skal til for at få folk til at skrotte de små møller, vil Dansk Folkeparti ikke være med til.

(Kort bemærkning).

Dorit Myltoft (RV):

Jeg vil gerne takke fru Aase D. Madsen for svaret, men jeg spurgte nu ikke til klimastrategien; jeg spurgte til Dansk Folkepartis nationale, danske energipolitik. Hvilke retningslinjer skal den tilrettelægges efter?

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jamen jeg ved ikke, om Dansk Folkeparti sådan set specielt skal tilrettelægge energipolitikken i Danmark. Vi følger da, hvad vi synes er fornuftigt på det energipolitiske område, og vi siger nej til det, der ikke er fornuftigt. Det er jo det, vi er i gang med hele tiden. Vi har sagt et betinget ja og har stemt gult til energireformen, for den bringer jo en åbning af markedet under rimelige forhold, men vi har ikke sagt ja til energireformen hundrede procent. Vi tager det, vi synes er fornuftigt, og den frihed har vi jo heldigvis i Dansk Folkeparti. Man kan jo se andre partier, der spræller noget så grusomt i nettet i øjeblikket.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det ordførerrækken. Hr. Ebbe Kalnæs.

Ebbe Kalnæs (CD):

Det er rigtigt, som det blev sagt af en af ordførerne i starten, at det har været en lang proces at beskæftige sig med energipolitik i Danmark igennem det seneste års tid vel efterhånden.

Jeg vil starte lidt i retning af det, jeg plejer, og tale om menneskets behov for truslen om dommedag eller fragmenterede chokoplysninger, der som sådan hører med til almindeligt menneskeligt forbrug. Der er ikke dermed sagt, at jeg mener, at dansk energipolitik, som den er i dag, udelukkende er et spørgsmål, der burde høre under kirkeministeren. Men jeg mener alligevel, at vi skal passe på med hele tiden at beskæftige os med energipolitik og miljøpolitik, da det jo i den grad er bragt sammen under ét stort ministerium. Og vi skal passe på, at en del af de mekanismer, vi bruger i os selv, meget går på det, vi for tiden må sige og tænke, nemlig den politiske korrekthed. Der er indimellem lidt trangt, når det gælder om at have nogle visioner, der går ud over det, der sådan lige er det, man må sige for tiden, hvis ikke man skal være forkættet.

Vi er jo med i energireformen ret bredt, men alle vil kunne huske, at der var en del af energireformen, vi ikke var med i, nemlig den afdeling, som hedder CO₂-loftet over danske elværkers mulighed for at eksportere. Nu har det ikke været noget stort problem, om vi var med eller ikke var med, for de historisk lave energipriser betyder jo rent faktisk, at vi ikke mærker meget til det endnu som det store problem. Men det, der var elementet i det, var en reaktion imod, at man havde den meget snævre fortolkning af miljøpolitikken.

Det, der er afgørende, er jo, som der også bliver sagt, at mange års indsats for at omstille forbruget til renere energikilder har givet sig udslag i nogle ret gode resultater, og det kan vi vel alle sammen glæde os over. Vi skal også huske, at det jo er noget, vi har gjort bredt. Vi har kæmpet fra hus til hus og fra komma til komma en gang imellem, men over en længere årrække har vi gjort det bredt. Ja, salig Christian Christensen fra Kristeligt Folkeparti som miljøminister og hr. Per Stig Møller som miljøminister har vel i virkeligheden sat de allerhøjeste mål uden væsentlig argumentation for målenes størrelse, lidt efter princippet: Tænk på et tal, og det skal helst være stort! Vi må sige, at de mål, vi sætter os i dag, vel i virkeligheden er mere overvejede end dem, man satte sig dengang.